

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/49/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5396898933
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5396898933.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobkyne: Profit real Žilina s.r.o., so sídlom v Žiline, Tajovského 5, IČO: 43 846 700 (pôvodne RF spol. s r.o., so sídlom v Žiline, Dubová 6), pôvodne zastúpený JUDr. Rastislavom Skybom, advokátom, so sídlom Advokátska kancelária T., U. X, t.č. v odvolacom konaní zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Tatiana Polková, advokátka, so sídlom T., H. S. č. XXX/XX, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu vo výške 3.892.000,- Sk (129.190,73€), v konaní po povolení obnovy konania vedeného na Okresnom súde v Čadci, pôvodne pod sp.zn. 10C/558/96 v spojitosti s odvolacím konaním na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 5Co/1782/97, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Čadci, vydanom po povolení obnovy konania dňa 14. mája 2008 č.k. 10C/558/1996-276, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 14. mája 2008 č.k. 10C/558/1996-276 potvrdzuje.

Žalovanej priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolacieho, ako aj dovolacieho konania v plnom rozsahu (100%).

O výške náhrady trov rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie, ktoré po právoplatnosti rozhodnutia vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou z 2. novembra 1996, doručenou Okresnému súde Čadca 11. novembra 1996, sa žalobkyňa (pôvodne obchodná spoločnosť TÓTH s. r. o., so sídlom v Makové, Horský hotel Pančava a následne RF spol. s r. o.) domáhala proti žalovanej náhrady škody vo výške 3 700 000 Sk (122 817,49 €) spôsobenej nesprávnym úradným postupom bývalého Štátneho notárstva Veľký Krtíš a spočívajúcim v nesplnení zákonom stanovenej povinnosti najneskôr v lehote 60 dní predložiť zmluvu o zriadení záložného práva spolu s potvrdením o jej registrácii miestne príslušnému orgánu geodézie na vyznačenie v evidencii nehnuteľností. Okresný súd Čadca rozsudkom z 26. júna 1997 č. k. 10 C 558/96-70 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3 892 000 Sk (129 190,73 €) so 17,6 % úrokom z omeškania od 1. apríla 1994 do zaplatenia ako aj trovy konania v sume 29 350 Sk (974,24 €), všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že žalobkyňa ako kupujúci nadobudol na základe kúpnej zmluvy uzavretej s A. S. ako predávajúcim dňa 1. marca 1994 vlastnícke právo k nehnuteľnosti - obchodnému domu Modrý Kameň č. XXX s pozemkom - parcelou č. 305/1 v katastrálnom území Z. E., vedenej na LV č. XX (resp. č. XXX), pričom podľa výpisu z listu vlastníctva boli tieto nehnuteľnosti bez tiarch (ktorá skutočnosť bola výslovne uvedená aj v kúpnej zmluve). Predávajúcemu zaplatil kúpnu cenu v sume 3 700 000 Sk (122 817,49 €). Následne až 5.

októbra 1994 žalobkyňa zistila, že na odkúpené nehnuteľnosti bolo zriadené záložné právo na základe zmluvy registrovanej bývalým Štátnym notárstvom Veľký Krtíš dňa 19. februára 1992 pod č. R 111 29/92. Štátne notárstvo si nespĺnilo zákonom určenú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 1. januára 1993, lebo najneskôr v lehote 60 dní nepredložilo (ním registrovanú) zmluvu miestne príslušnému orgánu geodézie na zápis vzniku záložného práva. V dôsledku takéhoto nesprávneho úradného postupu štátneho notárstva (spočívajúceho v jeho nečinnosti) žalobkyni vznikla škoda spočívajúca v zaplatenej kúpnej cene a zaplatenej dani z prevodu nehnuteľností v sume 192 000 Sk - 6 373,23 € (o ktorú sumu v priebehu konania rozšíril svoj návrh), teda celkovo vo výške 3 892 000 Sk (129 190,73 €). Zodpovednosť štátu za takto vzniknutú škodu vyplýva z ustanovenia § 18 ods. 1, 2 v spojení s ustanovením § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovanej rozsudkom z 18. decembra 1997 sp. zn. 5 Co 1782/97 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v sume 11 740 Sk (389,70 €) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd zhodne s názorom prvoinštančného súdu dospel k záveru, že žalobkyni vznikla škoda v uplatňovanej výške a nejde o škodu fiktívnu, pretože zaplatila uvedené finančné prostriedky za nehnuteľnosti, s ktorými nemôže z dôvodu viaznuceho záložného práva disponovať. Keďže sa jej inými právnymi prostriedkami zjednať nápravu nepodarilo (protestom prokurátora), zvolila postup podľa zákona č. 58/1969 Zb. Žalobkyňa by v prípade vedomosti o záložnej zmluve, predmetnú kúpnu zmluvu neuzavrela, pretože je logické, že by nemala záujem odkúpiť nehnuteľnosti, na ktorých viazne záložné právo v prospech záložného veriteľa v sume, ktorá prevyšuje kúpnu cenu týchto nehnuteľností. Tvrdenia žalovanej, že škoda žalobkyni nevznikla, považoval za neopodstatnené, pretože pod skutočnou škodou treba rozumieť aj márne vynaložené náklady na nehnuteľnosti, ku ktorým nemožno uplatňovať vlastnícke právo. Stotožnil sa aj s ďalšími dôvodmi a skutočnosťami, ktoré v odôvodnení svojho rozsudku uviedol súd prvej inštancie a na ktoré v podrobnostiach poukázal. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

3. Žalovaná návrhom z 5. októbra 1998, doručeným Okresnému súdu Čadca 9. októbra 1998 navrhla obnovu uvedeného konania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10 C 558/96 a bolo právoplatne skončené (v spojení s rozsudkom krajského súdu) dňom 30. júla 1998. Dôvodom na obnovu konania bola nová skutočnosť, o existencii ktorej v priebehu pôvodného konania nevedela, a bez svojej viny ju nemohla použiť v pôvodnom konaní, pričom jej mohla privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Touto novou skutočnosťou bolo súdne konanie vedené na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 Cb 52/94, v ktorom sa Slovenská štátna sporiteľňa, mestská pobočka Veľký Krtíš domáhala určenia neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. V priebehu konania o obnovu konania pribudla ďalšia relevantná skutočnosť spočívajúca v rozhodnutí Okresného súdu Veľký Krtíš z 19. decembra 2003 č. k. 3 C 176/00-303 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. júna 2004 sp. zn. 16 Co 131/04, ktorým bolo určené, že kúpna zmluva o prevode nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností pre katastrálne územie Z. E. na LV č. XX ako dom súpisné číslo XXX na parcele č. 305/1 a na LV č. XXX ako parcela č. 305/1 - zastavaná plocha vo výmere 789 m², parcela č. 305/2 - zastavaná plocha vo výmere 250 m² uzavretá dňa 1. marca 1994 medzi predávajúcim A. S. a kupujúcim spoločnosťou TÓTH spol. s r. o., so sídlom Horský hotel Pančava, Makov, je neplatná. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 11. augusta 2004.

4. Okresný súd Čadca uznesením z 5. októbra 2004 č. k. 6 C 794/98-250 povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10 C 558/96. Krajský súd v Žiline uznesením z 29. apríla 2005 sp. zn. 6 Co 155/05 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§219 ods. 1 O. s. p.) potvrdil. Po povolení obnovy konania Okresný súd Čadca rozsudkom z 3. mája 2006 č. k. 10 C 558/96-111 návrh žalobkyne (Spoločnosti RF, s. r. o.) voči žalovanej na zaplatenie 3 892 000 Sk (129 190,73 €) so 17,6 % úrokmi z omeškania od 1. apríla 1994 do zaplatenia zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Po oboznámení sa so spisom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici sp. zn. VP 195/20/1994, spismi Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3 Cb 52/1994 a sp. zn. 3 C 534/94 a ďalšími (uvedenými) listinnými dôkazmi dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala zákonný dôvod, na základe ktorého si uplatňuje náhradu škody, lebo jej žiadna škoda ani nevznikla. Žalobkyňou tvrdená skutočnosť, že nemohla s predmetnou nehnuteľnosťou nakladať vzhľadom na ťarchu (záložné právo),

nebola v konaní preukázaná. Bez ohľadu na nesprávny postup pracovníkov bývalého Štátneho notárstva Veľký Krtíš, ak bola škoda spôsobená úmyselným trestným činom, tak za ňu zodpovedá páchatel', čo v danom prípade je evidentné a od žalobkyne nikto nevymáhal ani nevymáha žiadne finančné prostriedky titulom ťarchy, ktorá na nehnuteľnostiach viazla. Teda žalobkyňa nepreukázala právny nárok na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu v zmysle § 18 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p.

5. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne uznesením z 30. januára 2007 sp. zn. 5 Co 370/2006 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zdôraznil, že zmena právneho hodnotenia veci právoplatne rozsúdenej po povolení obnovy konania bez zmeny skutkového stavu je neprípustná, pretože by bola nezákonnou a protiústavnou revíziou právoplatných súdnych rozhodnutí. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa vôbec nezaoberal otázkou, že podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. zákonom požadované skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré žalobkyňa (obnovy konania) bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní a môžu privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, musia existovať už v čase podania návrhu na obnovu konania. Teda v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu konania navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. V uvedenom prípade nejde o výnimky, v ktorých by bolo možné podať návrh na obnovu konania aj po uplynutí trojročnej lehoty a navrátenie lehoty nie je možné (§ 230 ods. 2, 3 O. s. p.).

6. Okresný súd Čadca (v poradí druhým) rozsudkom zo 14. mája 2008 č. k. 10 C 558/1996-276 žalobu žalobkyne zamietol a žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania. Pri svojom rozhodnutí súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, z ktorých vyplýva, že v kúpnej zmluve uzavretej 1. marca 1994 sa jej účastníci dohodli, že kúpnu cenu zaplatí kupujúci najneskôr do 2 dní od vykonania vkladu na kupujúceho (či. III) a v jej či. IV predávajúci prehlásil, že na predávaných nehnuteľnostiach neviaznu žiadne ťarchy ani dlžoby a že zodpovedá kupujúcemu za prípadné škody, ktoré by mu vznikli, ak by sa ukázala nepravdivosť tohto ubezpečenia. Kúpna zmluva bola jej účastníkmi podpísaná a vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 1. marca 1994 (pod č. V 71/94). Okresná prokuratúra Veľký Krtíš k podnetu na podanie protestu prokurátora navrhovateľom (na základe vlastného šetrenia) oznámila, že povinnosť vyznačenia (vzniku a zániku záložného práva) v evidencii nehnuteľností podľa § 151b ods. 6 Občianskeho zákonníka (účinného do 1. januára 1993) bola len povinnosťou zaisťujúcou informáciu verejnosti, nie však podmienkou vzniku, či zániku záložného práva. Správnosť tohto stanoviska potvrdila aj Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici (v odpovedi z 19. júna 1995) na opakovaný podnet žalobkyne, ktorá súčasne uviedla, že ani zápis záložného práva po odkúpení nehnuteľností nemá vplyv na platnosť kúpnej zmluvy a na povolenie zápisu do katastra nehnuteľností. Slovenská sporiteľňa, mestská pobočka Veľký Krtíš potvrdila, že jej klientovi A. S. bol poskytnutý úver vo výške 3 409 000 Sk (113 158,06 €) a na zabezpečenie jeho návratnosti bolo zriadené záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam (zmluva o zriadení záložného práva uzavretá 28. januára 1992 bola registrovaná bývalým Štátnym notárstvom Veľký Krtíš dňa 19. februára 1992 pod sp. zn. R III 29/92). Na základe rozhodnutia Daňového úradu Veľký Krtíš z 8. apríla 1997 sp. zn. 681/1/2607/95/EX zaplatila (pôvodná žalobkyňa) ako ručiteľka daň z prevodu nehnuteľností vo výške 192 000 Sk (6 373,24 €). V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 Cb 52/94 bola žaloba žalobkyne Slovenskej štátnej sporiteľne, mestská pobočka Veľký Krtíš zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie (žalobkyňou označeného žalovaného v konaní o odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka). V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 534/94 bolo vyhovené žalobe žalobkyne Slovenskej štátnej sporiteľne, mestská pobočka Veľký Krtíš proti žalovanému A. S. na zaplatenie uplatnenej istiny s príslušenstvom titulom úveru. V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 176/00 na žalobu žalobkyne Slovenskej republiky - Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky proti žalovanému A. S. a spoločnosti TÓTH spol. s r. o. bolo určené, že predmetná kúpna zmluva je neplatná z dôvodu, že predávajúci A. S. bol (rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš z 12. septembra 1997 sp. zn. 7 Ne 526/97) úplne zbavený spôsobilosti na právne úkony (uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš zo 4. mája 1998 sp. zn. P 6/98 mu bol ustanovený opatrovník), z ktorého dôvodu bolo aj trestné stíhanie vedené (pre podvod pri uzavretí kúpnej zmluvy) proti nemu uznesením vyšetrovateľa z 22. februára 1995 zastavené. Podľa aktuálneho výpisu z katastra nehnuteľností pre katastrálne územie Z. je ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti zapísaná spoločnosť COMERCOMP s. r. o., so sídlom vo Veľkom Krtíši, titulom osvedčenia o priebehu dražby pod č. N 505/2006, Nz 30160/2006 (do katastra nehnuteľností

zapísaným pod č. Z 1789/2006), ktorú na návrh žalobcu Genaro Investmens Limited, so sídlom v Limassole na Cypre vykonala Dražobná spoločnosť a. s. Bratislava, oprávnená k výkonu dobrovoľných dražieb podľa zákona č. 527/2002 Z. z. dňa 2. augusta 2006 v Lučenci. Teda vydražiteľom predmetu dražby (bývalého vlastníka RF spol. s r. o.) sa stala spoločnosť COMERCOMP s. r. o. za cenu dosiahnutú vydražením 1 000 000 Sk (33 193,92 €), pričom medzi ťarchami viaznucami na nehnuteľnostiach je uvedené aj záložné právo. Oznámenie o dražbe predmetných nehnuteľností bolo zaslané (podľa § 17 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z.) aj pôvodnému vlastníkovi na adresu zistenú z aktuálnych údajov obchodného registra, ktorý mal vedomosť o realizácii krokov k dražbe smerujúcich už v roku 2005, kedy prebiehalo ohodnotenie predmetu dražby a dražobník konal s jeho konateľom (Romanom Frisom). Oznámenie o výsledku dražby bolo zverejnené v Notárskom centrálnom registri dražieb dňa 4. augusta 2006 pod č. 1382/2006 a notárska zápisnica osvedčujúca priebeh dražby po doplatení ceny dosiahnutej vydražením bola zaslaná žalobkyňi dňa 18. septembra 2006, ktorá neuplatnila žiadne nároky k predmetu dražby alebo k dosiahnutému výťažku dražby. Uviedol, že po (právoplatnom) povolení obnovy konania, keď mu ustanovenie § 235 ods. 1,2 O. s. p. výslovne ukladá prihliadať na všetko, čo vyšlo najavo tak v pôvodnom konaní, ako aj v konaní o povolení obnovy konania, zákon neobmedzuje súd pokiaľ ide o skutkový stav a rozsah dokazovania, výlučne na skutkový stav zistený v pôvodnom konaní, ani na navrhovateľom obnovy uvedený konkrétny dôvod obnovy konania. Aj v prípade nárokov titulom osobitnej zodpovednosti štátu (podľa zákona č. 58/1969 Zb.) platia základné teoretické občianskoprávne východiská podmienok zodpovednosti za škodu. Teda musí byť súčasne preukázané protiprávne konanie (porušenie právnej povinnosti) zodpovedného subjektu, zavinenie takéhoto konania, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym zavineným konaním a vznikom škody. V čase registrácie predmetnej kúpnej zmluvy bolo povinnosťou štátneho notárstva v lehote do 60 dní predložiť zmluvu spolu s potvrdením o registrácii príslušnému orgánu geodézie na vyznačenie vzniku záložného práva vo vtedajšej evidencii nehnuteľností (§ 151b ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 4 ods. 4 zákona č. 22/1964 Zb. ako právnych predpisov účinných k 19. februáru 1992). Opomenutie tejto povinnosti je porušením právnej povinnosti a nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Podľa názoru súdu žalobkyňa v priebehu tak pôvodného konania ako aj konania po povolení obnovy jednoznačne nepreukázala vznik škody a vôbec nie jej výšku uplatnenú v žalobe. Predmetné nehnuteľnosti, ktoré nadobudla (pôvodná) žalobkyňa kúpnu zmluvou a za ktoré zaplatila kúpnu cenu a daň z prevodu nehnuteľností, boli predané na dražbe až v priebehu konania a výťažok z nej nadobudol iný subjekt. Podľa názoru súdu až najskôr týmto okamihom (prevodom vlastníckeho práva na tretiu osobu dražbou) možno jednoznačne konštatovať, že došlo k vzniku škody. Z hľadiska požiadavky na náhradu skutočnej škody (§ 20 zákona č. 58/1969 Zb.) je vymedzenie výšky škody žalobkyňou (súčet kúpnej ceny a dane z prevodu) nedostatočné. Okrem uvedených sporných skutočností týkajúcich sa otázky vzniku a rozsahu skutočnej škody, nemal súd preukázanú ani príčinnú súvislosť medzi protiprávnym zavineným konaním a vznikom škody. Samotná existencia záložného práva nie je sama o sebe prekážkou prevodu nehnuteľností a povolenia vkladu na základe uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností, preto nie je na mieste tvrdenie, že kupujúci nemohol spornú kúpnu zmluvu platne uzavrieť a že by nemohol byť povolený vklad. So zreteľom na zistené skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní o povolení obnovy hodnotením výsledkov vykonaného dokazovania (§ 132 O. s. p.) dospel súd k záveru, že (pôvodná) žalobkyňa ako kupujúci prostredníctvom fyzickej osoby svojho vtedajšieho konateľa (Ing. Františka Tótha) zjavne disponoval vedomosťou o existencii záložného práva k prevádzaným nehnuteľnostiam. O tom svedčí výslovné znenie kúpnej zmluvy z 21. marca 1993 (ktorej predmetom bola rekreačná chata) uzavretej medzi A. S. a A. S. ako predávajúcimi a spoločnosťou VATH spol. s r. o. ako kupujúcim, zastúpenej tým istým konateľom, ktorý podpísal aj predmetnú kúpnu zmluvu. Pokiaľ potom žalobkyňa pri vedomosti o záložnom práve nevzala zreteľ na zmeny právnej úpravy a prehliadla, že v čase rozhodnom pre vznik záložného práva sa nevyžadoval vklad do katastra nehnuteľností a že v tomto smere zápis do katastra nehnuteľností mal len deklaratórny charakter, ide o autonómne konanie a rozhodnutie kupujúceho, na ktoré dôsledky potom objektívne opomenutie štátneho notárstva nemohlo mať žiaden vplyv. Ak by aj konateľ (pôvodnej) žalobkyne, napriek skutočnostiam uvedeným v predchádzajúcej zmluve (z 21. marca 1993) v čase uzavretia spornej kúpnej zmluvy vychádzala z najlepšieho presvedčenia a dôvery na v tom čase objektívne existujúci stav zápisu v príslušnom katastri nehnuteľností, takéto jej subjektívne presvedčenie neobstojí vo vzťahu k nevyvráťiteľnej právnej domnienke všeobecnej znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z. z., tzn. vrátane citovanej, všeobecne záväznej právnej úpravy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a o povahe a záväznosti zápisov o existencii záložného práva v evidencii nehnuteľností. Ak preto (pôvodná) žalobkyňa pri uzatváraní spornej kúpnej zmluvy napriek svojej preukázanej informovanosti (v zmluve

z 21. marca 1993) o existencii záložného práva peňažného ústavu k prevádzaným nehnuteľnostiam vychádzala zo stavu zápisu v katastri nehnuteľností, nebola dobromyseľnou podľa § 11 zákona č. 265/1992 Zb., na podmienenú hodnovernosť takéhoto stavu zápisu sa vzťahovalo ustanovenie § 16 ods. 1 tohto zákona. Vzhľadom na uvedené, pretože bolo vyvrátené tvrdenie žalobkyne o tom, že v čase uzavretia spornej kúpnej zmluvy o existencii záložného práva nevedela, a o jej dobromyseľnosti v stav zápisu v katastri nehnuteľností ako pohnútke na uzavretie zmluvy, absentuje tak ňou tvrdená príčinná súvislosť medzi zavineným porušením právnej povinnosti Štátneho notárstva a eventuálnym vznikom škody. Rovnako štát nemá ani žiadnu zodpovednosť za neplatnosť kúpnej zmluvy, nielen z dôvodu nespôsobilosti predávajúceho, ale aj z dôvodu rozporu s dobrými mravmi a obchádzania zákona. Pretože súd konajúci po povolení obnovy pôvodné (právoplatné) rozhodnutie vo veci samej týmto rozsudkom zmenil, nahradí tento rozsudok, po nadobudnutí právoplatnosti, pôvodné rozhodnutie. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

7. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne uznesením z 25. augusta 2009 sp. zn. 5 Co 289/2008 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a zamietol návrh na zmenu rozsudku Okresného súdu Čadca z 26. júna 1997 č. k. 10 C 558/96-70 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 18. decembra 1997 sp. zn. 5 Co 1782/97 po povolení obnovy konania. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy prvoinštančného a odvolacieho konania od podania návrhu na obnovu konania do právoplatného skončenia veci v sume 9 878,01 € (297 585 Sk) do 3 dní na účet právneho zástupcu JUDr. Rastislava Skybu. Vychádzajúc z ustanovenia § 235 ods. 1, 2 O. s. p. dospel k inému právnemu záveru ako súd prvej inštancie. Uviedol, že zhodne so súdom prvej inštancie, musel akceptovať právoplatné rozhodnutia o povolení obnovy pôvodného konania a nemohol preskúmať ich zákonnosť. Obnova konania bola povolená, lebo súdy akceptovali tvrdenia žalovanej (žalobkyne v konaní o povolenie obnovy konania) o existencii dôvodov pre takéto rozhodnutie. Za nové skutočnosti považovali (podľa § 228 ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p.) rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zo 14. decembra 1998 č. k. 3 Cb 52/94-152, ktorý nadobudol právoplatnosť 19. marca 1999 a ktorým zamietol žalobu žalobkyne Slovenskej štátnej sporiteľne a. s. na určenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie žalobkyňou označeného žalovaného v konaní o odporovateľnosti právnemu úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka. Ďalšou skutočnosťou rozhodujúcou pri povolení obnovy mal byť obsah spisu v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 534/94, ktorého predmetom bola pohľadávka titulom úveru. Napokon treťou novou skutočnosťou malo byť konanie vedené na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 176/00, ktorého predmetom bola žaloba (proti A. S. a spoločnosti TÓTH spol. s r. o.) na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z 1. marca 1994 z dôvodu, že ju predávajúci uzavrel v stave duševnej poruchy a že zamĺčal ťarchy viaznuce na predmetných nehnuteľnostiach, ktoré odporujú zákonu a priečia sa dobrým mravom, ktorému vyhovel. Zdôraznil, že v súlade s § 235 ods. 1 O. s. p. a ustálenou judikatúrou, pri novom prejednaní veci po povolení obnovy konania, môžu sa dôkazy vykonané v pôvodnom konaní vyhodnotiť inak, ako boli hodnotené v pôvodnom rozhodnutí len vtedy, ak pri novom prejednaní veci vyšli najavo také skutočnosti, ktoré môžu zmeniť skutkový záver, ktorý bol podkladom pre právne posúdenie veci v pôvodnom konaní (zhodne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cbo 22/96). Odvolací súd bol toho názoru, že obsah pripojených spisov vrátane uvedených rozhodnutí Okresného súdu Veľký Krtíš neobsahuje skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy uvedené v § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a ani po oboznámení sa s dôkazmi v nich sa nachádzajúcimi, nemožno dôkazy vykonané v pôvodnom konaní vyhodnotiť inak, ako boli hodnotené v pôvodnom rozhodnutí - rozsudku Okresného súdu Čadca z 26. júna 1997 č. k. 10 C 558/96-70 v spojitosti s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 18. decembra 1997 sp. zn. 5 Co 1782/97. Odvolací súd konštatoval, že ani v konaní po povolení obnovy, nebolo žiadnym hodnoverným dôkazom spochybnené, že žalobkyňa ako kupujúci zaplatila predávajúcemu kúpnu cenu v uvedenej výške ako aj daň z prevodu nehnuteľností, čím jej vznikla škoda. Rovnako bolo v konaní preukázané, že bývalé štátne notárstvo si nespĺnilo zákonom ustanovenú povinnosť najneskôr v lehote 60 dní predložiť zmluvu spolu s potvrdením o jej registrácii vtedajšiemu miestne príslušnému orgánu geodézie na vyznačenie vzniku záložného práva v evidencii nehnuteľností. Pokiaľ ide o otázku zavinenia, ide o zákonom stanovenú objektívnu zodpovednosť štátu za takto spôsobenú škodu a jeho zavinenie sa v zákone č. 58/1969 Zb. (§ 18 ods. 1) priamo predpokladá. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu prehliadol objektívnu povahu podmienky náhrady škody, ktorou je príčinná súvislosť medzi protiprávnym zavineným konaním a vznikom škody. Štát sa totiž nemôže zbaviť svojej povinnosti informovať pravdivo občanov o právnych vzťahoch k nehnuteľnostiam prostredníctvom katastra nehnuteľností tým, že by im uložil povinnosť overovať si správnosť údajov niekde inde. Rozhodujúce je podľa odvolacieho súdu to, že došlo ku škode, nie ako k nej došlo a či na

základe zavinenia a kým. Pôvodný rozsudok (pred povolením obnovy konania) v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu vzhľadom na zamietnutie návrhu na ich zmenu, zostávajú právoplatné a vykonateľné, vrátane výrokov o náhrade trov konania. O trovách konania (po povolení obnovy) rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 149 ods. 1 O. s. p.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. marca 2012 sp.zn. 7 MCdo 3/2010 uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu porušenia práva účastníkov na spravodlivé súdne konanie, čím im odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

9. Krajský súd v Žiline (v poradí druhým) uznesením zo 4. januára 2013 sp. zn. 5 Co 203/2012 rozsudok Okresného súdu Čadca zo 14. mája 2008 č. k. 10 C 558/1996-276 zrušil a zamietol návrh na zmenu rozsudku Okresného súdu Čadca z 26. júna 1997 č. k. 10 C 558/96-70, v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 18. decembra 1997 sp. zn. 5 Co 1782/97 po povolení obnovy konania. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania od podania návrhu na obnovu konania do právoplatného skončenia veci v sume 9 878,01 € (297 585 Sk) do 3 dní na účet právneho zástupcu žalobkyne JUDr. Rastislava Skybu. V odôvodnení poukázal na priebeh a výsledky doterajšieho konania opisom odôvodnení súdnych rozhodnutí vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na dôvody povolenia obnovy konania, pričom konštatoval, že obsah pripojených spisov neobsahuje skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy uvedené v § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a ani po oboznámení sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v uvedených spisoch a v rozhodnutiach nemožno dôkazy vykonané v pôvodnom konaní vyhodnotiť inak, ako boli hodnotené v pôvodnom rozhodnutí - rozsudku Okresného súdu Čadca z 26. júna 1997 č. k. 10 C 558/96-70 v spojitosti s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 18. decembra 1997 sp. zn. 5 Co 1782/97. Dospel k záveru, že skutkové závery prvoinštančného súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Jeho záver, že žalobkyňa vedela o existencii záložného práva v čase, keď uzatvárala predmetnú kúpnu zmluvu, nie je založený na dôkazoch, len na hypotéze, resp. subjektívnom názore súdu, pretože z vykonaného dokazovania vyplýva niečo iné. Za ťažko pochopiteľný preto považoval jednoznačný záver prvoinštančného súdu, že „žalobkyňa ako kupujúci disponovala prostredníctvom fyzickej osoby svojho vtedajšieho konateľa vedomosťou o existencii záložného práva k prevádzaným nehnuteľnostiam - čo v spojení s ďalšími okolnosťami - akými? jednoznačne dokumentuje znenie písomnej kúpnej zmluvy z 21. septembra 1993". Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie nedocenil význam a účel zápisov v KN (EN) na posúdenie dobromyseľnosti kupujúceho, ktorý nemohol postupovať inak, ako že prípadnú existenciu záložného práva si okrem tvrdení predávajúceho overoval z aktuálneho výpisu z LV a osobne priamo v katastri u vedúceho katastrálneho úradu. V ďalšom citoval ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. a pôvodnú úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu. Za rozhodujúcu príčinu vadného právneho posúdenia veci považoval to, že prvoinštančný súd sa dopustil nesprávneho výkladu znenia zákona pri stanovení základného právneho východiska, keď sa mylne domnieval, že jednou z podmienok zodpovednosti v danom prípade je aj zavinenie. Konštatoval, že ani v konaní po povolení obnovy konania, žiadnym hodnoverným dôkazom nebolo spochybnené, že žalobkyňa predávajúcemu kúpnu cenu v uvedenej výške zaplatila a zaplatila aj daň z prevodu nehnuteľností a teda nemôže byť pochyb o tom, že jej vznikla škoda. Rovnako bolo v konaní preukázané, že bývalé Štátne notárstvo vo Veľkom Krtíši nesplnilo zákonom mu uloženú povinnosť najneskôr v lehote 60 dní predložiť zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam (č. R III 29/92) spolu s potvrdením o jej registrácii vtedajšiemu miestne príslušnému orgánu geodézie na vyznačenie vzniku záložného práva (§ 151b ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 4 ods. 4 zákona Č. 22/1964 Zb. účinného v rozhodnom období) a teda došlo k nesprávnemu úradnému postupu podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Tým bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym (protizákonným) konaním (štátneho notárstva) a vznikom škody tak, ako ju vymedzuje právna teória a prax. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 149 ods. 1 O. s. p.

10. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie žalovaná. Jeho prípustnosť vyvodzovala z § 238 ods. 1 O. s. p. a namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázala na doterajší priebeh konania. Uviedla, že právny názor vyslovený odvolacím súdom považuje za neakceptovateľný, nakoľko pre spor rozhodujúcou právnou skutočnosťou je právoplatný rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš z 19. decembra 2003 č. k. 3 C 176/2000-303 v spojení s rozsudkom

Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. júna 2004, ktorými bola určená absolútna neplatnosť kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností pre k. ú. Z. na LV č. XX, ako dom s. číslo XXX, na parcele č. 305/1 a na LV č. XXX ako parcela č. 305/1 zastavaná plocha vo výmere 789 m² uzavretej 1. marca 1994 medzi predávajúcim A. S. a kupujúcim TOTH s. r. o., so sídlom Horský hotel Pančava - Makov, a to z dôvodu nedostatku spôsobilosti na právne úkony predávajúceho, ktorý bol úplne zbavený spôsobilosti na právne úkony v čase pred uzatvorením kúpnej zmluvy. Žalobkyni vznikol nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia predávajúcim. Preto nie je možné predmetný nárok súčasne uplatniť titulom náhrady škody v inom konaní proti tretej osobe, vo vzťahu ku ktorej absentujú všetky zákonné podmienky zakladajúce zodpovednostný vzťah. V tejto súvislosti poukázala na dôvody uvedené generálnym prokurátorom Slovenskej republiky v mimoriadnom dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 25. augusta 2009 sp. zn. 5 Co 289/2008. V danom prípade chýba nielen nesprávny úradný postup štátneho notárstva, pretože ak súd vyslovil, že kúpna zmluva je absolútne neplatná pre nedostatok spôsobilosti predávajúceho na právne úkony, hľadá sa na takúto zmluvu akoby neexistovala. Ak teda kúpna zmluva neexistovala, nemohlo štátne notárstvo zmluvu registrovať, resp. jej registrácia je bez významu a odpadla teda povinnosť štátneho notárstva zasielať registrovanú zmluvu do evidencie nehnuteľností. Na rozdiel od odvolacieho súdu mala žalovaná za to, že žalobkyni žiadna škoda v súvislosti s postupom štátneho notárstva nevznikla. Za škodu nemôže byť považované zaplatenie kúpnej ceny žalobkyňou predávajúcemu, ak žalobkyňa získala za kúpnu cenu nehnuteľnosť, pričom obidve zmluvné strany sa na výške kúpnej ceny dohodli a majetok žalobkyne zmenil len svoju formu z peňažných prostriedkov na nehnuteľnú vec. Teda k zmenšeniu majetkových hodnôt na strane žalobkyne kúpou nehnuteľnosti neprišlo. Až prípadnou realizáciou záložného práva viaznuceho na nehnuteľnosti by žalobkyňa mohla hovoriť o zmenšení jej majetkových hodnôt. Záložné právo však bolo realizované v čase, keď vlastníkom zapísaným v príslušnom katastri nehnuteľností po rozhodnutí súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy už nebola žalobkyňa.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. septembra 2014 sp. zn. 7 Cdo 189/2013 uznesenie krajského súdu zrušil, v odôvodnení ktorého okrem iného uviedol, že: „z hľadiska skutkového stavu bolo v danej veci zistené, že kúpna zmluva o prevode nehnuteľností uzavretá 1. marca 1994 medzi predávajúcim A. S. a kupujúcim spoločnosťou TÓTH, spol. s r. o., t. j. právnym predchodcom žalobkyne (v ktorej sa účastníci dohodli, že kúpnu cenu zaplatí kupujúci najneskôr do 2 dní od vykonania vkladu na kupujúceho - či. III a v ktorej či. IV predávajúci prehlásil, že na predávaných nehnuteľnostiach neviaznu žiadne ťarchy ani dlžoby a že zodpovedá kupujúcemu za prípadné škody, ktoré mu vznikli, ak by sa preukázala nepravdivosť tohto ubezpečenia) bola jej účastníkmi podpísaná a vklad do katastra nehnuteľností bol povolený 1. marca 1994 (pod č. V 71/94). Na zabezpečenie návratnosti úveru poskytnutého predávajúcemu A. S. (vo výške 113 158,06 €) bolo na základe zmluvy o zriadení záložného práva uzavretej 28. januára 1992 a registrovanej bývalým Štátnym notárstvom Veľký Krtíš 19. februára 1992 pod sp. zn. R III 29/92, t. j. pred uzavretím kúpnej zmluvy 1. marca 1994 zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom tejto kúpnej zmluvy. V čase registrácie predmetnej zmluvy bolo povinnosťou štátneho notárstva v lehote do 60 dní predložiť zmluvu spolu s potvrdením o registrácii príslušnému orgánu geodézie na vyznačenie vzniku záložného práva vo vtedajšej evidencii nehnuteľností (§ 151b ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s §4 ods. 4 zákona č. 22/1964 Zb. účinnými k 19. februáru 1992). Na základe rozhodnutia Daňového úradu Veľký Krtíš z 8. apríla 1997 sp. zn. 681/1/2607/95/EX (pôvodná) žalobkyňa zaplatila ako ručiteľ daň z prevodu nehnuteľností vo výške 6 373,24 € (okrem zaplatenej kúpnej ceny). Žaloba Slovenskej štátnej sporiteľne, mestská pobočka Veľký Krtíš - žalobkyne o odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka bola v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 Cb 52/94 zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie (žalobkyňou označeného žalovaného). Žalobe tejto žalobkyne (proti žalovanému A. S.) na zaplatenie istiny titulom úveru bolo vyhovené (voči žalovanej Jolane Puchlíkovej bola žaloba zamietnutá) v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 534/94. V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 176/00 bolo rozsudkom z 19. decembra 2003, právoplatným 11. augusta 2004, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. júna 2004 sp. zn. 16 Co 131/04 určené, že kúpna zmluva z 1. marca 1994 je neplatná z dôvodu, že predávajúci (A. S.) ju uzavrel v stave duševnej poruchy (rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš z 12. septembra 1997 sp. zn. 7 Nc 526/97 bol úplne zbavený spôsobilosti na právne úkony a uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš zo 4. mája 1998 sp. zn. P 6/98 mu bol ustanovený opatrovník). Trestné stíhanie vedené proti predávajúcemu A. S. (pre podvod pri uzavretí kúpnej zmluvy) bolo preto uznesením vyšetrovateľa z 22. februára 1995 zastavené. Ako vlastníka nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy z 1. marca 1994, je v katastri nehnuteľností pre katastrálne územie Z. zapísaná spoločnosť COMERCOMP,

s. r. o., a to titulom osvedčenia o priebehu dražby pod č. N 505/2006, Nz 30160/2006, ktorú na návrh navrhovateľa Genaro Investments Limited vykonala Dražobná spoločnosť a. s., oprávnená k výkonu dobrovoľných dražieb podľa zákona č. 527/2002 Z. z. 2. augusta 2006. Teda vydražiteľom predmetu dražby sa stala uvedená spoločnosť (za cenu 33 193,92 €) a medzi ťarchami viaznucimi na nehnuteľnostiach je uvedené aj záložné právo. Oznámenie o dražbe nehnuteľností bolo zaslané aj pôvodnému vlastníkovi a oznámenie o výsledku dražby bolo zverejnené v Notárskom centrálnom registri dražieb 4. augusta 2006 pod č. 1382/2006 a notárska zápisnica o priebehu dražby (po doplatení ceny dosiahnutej vydražením) bola 18. septembra 2006 zaslaná navrhovateľovi, ktorý žiadne nároky z dražby neuplatnil. Zo zisteného skutkového stavu nepochybne vyplýva, že (pôvodná) žalobkyňa zaplatila kúpnu cenu, na výške ktorej sa účastníci kúpnej zmluvy dohodli, a daň z prevodu nehnuteľností v súlade s príslušnými predpismi, že v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy (1. marca 1994), na zabezpečenie návratnosti poskytnutého úveru predávajúcemu (A. S.), bolo na základe zmluvy o zriadení záložného práva uzavretej 28. januára 1992 zriadené záložné právo k totožným nehnuteľnostiam. Štátne notárstvo, ktoré zmluvu registrovalo (19. februára 1992) ju v rozpore s v tom čase platným ustanovením § 151b ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 4 ods. 4 zákona č. 22/1964 Zb. nepredložilo príslušnému orgánu geodézie na vyznačenie vzniku záložného práva, čím došlo k jeho nesprávnemu úradnému postupu. Nesprávny úradný postup príslušného štátneho orgánu štátu však sám osebe, t. j. bez splnenia aj ďalších uvedených podmienok (objektívnej) zodpovednosti za škodu nestačí na to, aby štát zodpovedal za škodu uplatnenú navrhovateľom podľa zákona č. 58/1969 Zb. Žalobkyňa za škodu považovala kúpnu cenu v kúpnej zmluve dohodnutú a ňou zaplatenú daň z prevodu nehnuteľností v uplatnenej výške, pričom v kúpnej zmluve predávajúci prehlásil, že na predávaných nehnuteľnostiach neviaznu žiadne ťarchy ani dlžoby a že kupujúcemu zodpovedá za prípadné škody, ktoré mu vznikli, ak by sa preukázala nepravdivosť týchto ubezpečení. Práve tieto v zmluve deklarované ubezpečenia predávajúceho boli nepravdivé, pretože mu bol poskytnutý úver. Na zabezpečenie jeho návratnosti bolo zriadené záložné právo, ktorého vznik z dôvodu nesplnenia si povinnosti štátnym notárstvom nebol vyznačený v evidencii nehnuteľností (trestné stíhanie predávajúceho, začaté pre podvod pri uzavretí kúpnej zmluvy, bolo zastavené len z dôvodu pozbavenia ho spôsobilosti na právne úkony), ale ku ktorého realizácii ani v čase vlastníckeho práva žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam nedošlo, a len v ktorom prípade by bolo možné hovoriť o zmenšení jej majetku ako kupujúceho. Z dôvodu pozbavenia spôsobilosti predávajúceho nápravne úkony bolo súdom následne určené, že predmetná kúpna zmluva je neplatná. Zo sledu relevantných skutkových okolností danej veci nemožno vyvodit' ani záver, že keby nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu bývalého štátneho notárstva, žalobkyňa by neuzavrela predmetnú kúpnu zmluvu a nebola by jej vznikla škoda pozostávajúca zo zaplatenej kúpnej ceny a príslušnej dane. Tým záver, že zaplatením kúpnej ceny a dane žalobkyne vznikla škoda, ktorej vznik je v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátneho notárstva. Na základe predmetnej kúpnej zmluvy žalobkyňa zaplatila kúpnu cenu a následne aj daň z prevodu nehnuteľností a nadobudla vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, teda vychádzajúc z uvedenej definície skutočnej škody k zmenšeniu jej majetku a tým ku vzniku škody uzavretím kúpnej zmluvy ani nedošlo. Nepravdivé informácie týkajúce sa dlžôb a ťarch uviedol priamo v zmluve predávajúci, voči ktorému bolo trestné stíhanie zastavené a predmetná kúpna zmluva bola súdom určená za (absolútne) neplatnú. Absolútne neplatný právny úkon (akým sa stala aj predmetná kúpna zmluva) nemá od začiatku žiadne právne následky, hľadí sa naň akoby neexistoval, nikoho ani nezaväzuje. Žalovaná dôvodne poukázala na to, že ak dôjde k plneniu na základe neplatného právneho úkonu má druhá strana právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ v postupnom slede skutkových okolností žalobkyne aj (prípadne) škoda vznikla, tak jej príčinu vyvolali iné dôsledky, ako nesplnenie si povinnosti bývalým štátnym notárstvom, lebo, ako zo zisteného skutkového stavu vyplýva, samotná kúpna zmluva bola neplatným právnym úkonom a záložné právo (zriadené za účelom návratnosti úveru poskytnutého predávajúcemu, ktorú skutočnosť výslovne v zmluve poprel) realizované (v uvedenom čase) nebolo. Preto nemožno ani dospieť k záveru, že škoda (ak vôbec vznikla a v akej výške) bola v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátneho notárstva. Teda tento postup nebol priamym následkom príčiny vzniku škody, ktorá mohla síce žalobkyne vzniknúť, ale len v súvislosti s inými skutočnosťami, ako bol nesprávny úradný postup bývalého štátneho notárstva. Ak totiž aj bývalé štátne notárstvo nesprávne postupovalo, nemôže len skutočnosť, že si nesplnilo zákonom mu uloženú povinnosť (bez ďalšieho) zodpovedať za všetko, čo nastalo v následnom slede udalostí po uzavretí samotnej kúpnej zmluvy z 1. marca 1994, ako zo zisteného skutkového stavu vyplýva. Nesprávny postup bývalého štátneho notárstva by mohol mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené týmto postupom. Toto v konaní preukázané nebolo. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že ak jej v konečnom dôsledku vznikla

škoda, táto by bola v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátneho notárstva. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je opodstatnené, lebo smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré spočíva na nesprávnom právnom závere, že v danej veci sú splnené (všetky) podmienky pre zodpovednosť odporkyne za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb."

12. Krajský súd v Žiline uznesením z 29. februára 2016 sp. zn. 5 Co 876/2014 rozsudok Okresného súdu Čadca zo 14. mája 2008 č. k. 10 C 558/1996-276 zrušil a zamietol návrh na zmenu rozsudku Okresného súdu Čadca z 26. júna 1997 č. k. 10 C 558/96-70 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 18. decembra 1997 sp. zn. 5 Co 1782/97 po povolení obnovy konania. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť trovy prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v uvedenej sume na účet uvedených advokátov. V odôvodnení konštatoval, že vec sa po zrušení jeho predchádzajúceho rozhodnutia vrátila do štádia odvolacieho konania a z dôvodu prehľadnosti celého doterajšieho konania podrobne rekapituloval jeho celý priebeh až po opísanie právneho záveru najvyššieho súdu v uznesení z 30. septembra 2014 sp. zn. 7 Cdo 189/2013 a následne uviedol, že: „po vrátení veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie v dôsledku zrušenia uvedeného posledného rozhodnutia odvolacieho súdu vniesol navrhovateľ (žalobkyňa) do konania prostredníctvom novozvolenej právnej zástupkyne úplne novú právnu argumentáciu súvisiacu s priebehom celého doterajšieho konania, keď v písomnom podaní zo dňa 23.10.2015 (č. 1. 506-514) poukázal na nasledujúce právne skutočnosti", ktoré citoval a ku ktorým sa vyjadrila žalovaná písomným podaním z 10.12.2015, ktoré tiež citoval. Odvolací súd, hoci (ako uviedol) uvedomujúc si právny názor dovolacieho súdu vyslovený v poslednom zrušujúcom rozhodnutí sa stotožnil s novou a podľa neho zásadnou právnu argumentáciou vznesenou žalobkyňou (vo vzťahu k možnosti podania mimoriadneho dovolania a rozhodnutia o ňom dovolacím súdom, tiež vo vzťahu k prípadnému nedostatku riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia ako dôvodu zakladajúceho vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), ktorá je právne podložená zásadnými rozhodnutiami ESLP, ako aj ÚS SR, ktorých obsah uviedol. Je zrejmé, že najvyššie súdne authority v štáte (Najvyšší súd SR a Ústavný súd SR) v súčasnosti už odmietajú procesnú prípustnosť mimoriadneho dovolania v obdobných veciach, v akých vyslovil takýto právny názor aj ESLP. Odvolací súd vzal preto tieto stanoviská a rozhodnutia pri súčasnom rozhodovaní do úvahy, riadil sa nimi, a preto rozhodol rovnako, ako rozhodnutím, ktoré bolo zrušené dovolacím súdom po podaní mimoriadneho dovolania GP, teda uznesením z 25. augusta 2009 sp. zn. 5 Co 289/2008. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zotrval aj na odôvodnení tohto pôvodného svojho rozhodnutia pred podaním mimoriadneho dovolania, obsah ktorého uviedol v napadnutom rozhodnutí. Pokiaľ ide o proti argumentáciu žalovanej uviedol, že táto nevyvracia relevantným spôsobom argumentáciu žalobkyne, v ktorej namieta porušenie práva na spravodlivý proces akceptovaním procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania podaného GP proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecných súdov, v dôsledku ktorého bolo zvrátené pôvodné rozhodnutie v prospech žalobkyne. Poukázal na spoločné stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20.10.2015 a zjednocujúce stanovisko ústavného súdu z 18. marca 2015. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 149 ods. 1 O. s. p.

13. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie žalovaná, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úvodom z dôvodu lepšej prehľadnosti zhrnula najzásadnejšie momenty doterajšieho konania po povolení obnovy konania. Uznesenie krajského súdu považovala za prekvapivé, arbitrárne, nepreskúmateľné a ústavne neudržateľné, porušujúce jej právo na spravodlivý súdny proces. K porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces rozviedla vo vzťahu k porušeniu povinnosti odvolacieho súdu byť viazaný rozhodnutím najvyššieho súdu, pričom poukázala na dva druhy záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu a to kasačnú a precedenčnú, ktoré rozviedla. Poukázala na to, že najvyšší súd zrušil predchádzajúce uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z uvedeného dôvodu. Odvolací súd bez akejkoľvek zmeny skutkového základu, ktorá by mohla vylúčiť aplikáciu právneho názoru dovolacieho súdu, nerešpektoval záväzný právny názor vyjadrený v uznesení najvyššieho súdu a opätovne rozhodol tak, ako v predchádzajúcom uznesení zrušenom najvyšším súdom. Svojevoľné nerešpektovanie právneho názoru najvyššieho súdu ako inštančne nadriadeného súdu dovolacím súdom je porušením tzv. kasačnej záväznosti, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, nakoľko rozhodnutím odvolacieho súdu prišlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Poukázala na závery odvolacieho súdu a na závery najvyššieho súdu uvedené v zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu. Podľa nej k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo aj porušením

jej práva na riadne, zrozumiteľné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom, čo patrí medzi základné zásady práva na spravodlivé súdne konanie. Ak totiž odvolací súd v napadnutom rozhodnutí len odkazuje alebo cituje svoje staršie odôvodnenie obsiahnuté v uznesení, ktoré bolo súdom vyššej inštancie zrušené a v napadnutom uznesení ani neponúka žiadne nové odôvodnenie, v ktorom by sa odvolací súd vysporiadal s právnym názorom uvedeným v uznesení najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho predchádzajúce uznesenie zrušené, mala žalovaná za to, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie rozhodnutia v merite veci. Podľa názoru žalovanej tým, že odvolací súd zotrval na odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré bolo súčasťou uznesenia už zrušeného dovolacím súdom, nastala situácia, keď v napadnutom uznesení odvolacieho súdu absentuje odôvodnenie jeho rozhodnutia týkajúceho sa merita veci. Uvedeným konaním porušil odvolací súd jej právo na spravodlivý súdny proces a poznačil napadnuté uznesenie nepreskúmateľnosťou, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. Prípustnosť mimoriadneho dovolania vyhodnocoval absolútne (funkčne) nepríslušný odvolací súd a to dokonca v štádiu konania, v ktorom rozhodoval o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Žalobkyňa napriek tomu, že uvedený postup odvolacieho súdu, ktorým preskúmaval prípustnosť mimoriadneho dovolania považovala za nesprávny, namietala aj závery, ku ktorým odvolací súd v napadnutom uznesení dospel, lebo v žiadnom z uvedených rozhodnutí ESLP kategoricky nevylučuje možnosť dosiahnuť zrušenie alebo zmenu právoplatných rozhodnutí súdov prostredníctvom podania mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom. Odvolací súd v napadnutom uznesení poukázal na spoločné stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 94/2015. Teda odvolací súd hodnotil prípustnosť podania mimoriadneho dovolania GP späťne takmer päť rokov po podanom mimoriadnom dovolaní (2.12.2010), v ktorom čase existovala konštantná judikatúra súdov a bolo aktuálne a platné zjednocujúce stanovisko pod č. 36/2008, v zmysle ktorého podanie mimoriadneho dovolania GP nebolo podmienené využitím riadneho (prípadne aj mimoriadneho) opravného prostriedku. Podľa názoru žalovanej hodnotenie prípustnosti mimoriadneho dovolania GP uskutočnené odvolacím súdom, teda súdom funkčne nepríslušným, podľa zjednocujúceho stanoviska z 20.10.2015, t. j. takmer 5 rokov po podaní mimoriadneho dovolania GP, je porušením ústavne zaručeného jej práva na spravodlivý proces spočívajúci v porušení princípu zákazu retroaktivity, princípu právnej istoty a princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. Zároveň odvolací súd nevysvetlil, na základe akých dôvodov posudzoval prípustnosť mimoriadneho dovolania GP podľa zjednocujúceho stanoviska z 20.10.2015, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a svojvoľné, čím je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. Žalobkyňa navrhla dovolanie ako neprípustné zamietnuť.

14. Podľa ust. § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd ako aj súd prvej inštancie sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (Najvyššieho súdu SR). Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou konania v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), opätovne preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

15. Dovolací súd svoje uznesenie podrobne odôvodnil a vyslovil nasledovný názor:

16. Pokiaľ odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie „stotožnením sa s novou právnou a zásadnou právnou argumentáciou, ktorú predniesla žalobkyňa v uvedenom vyjadrení a ktorá je podložená zásadnými rozhodnutiami ESLP, ako aj Ústavného súdu“, ktorých obsah uviedol v odôvodnení svojho uznesenia, tak treba prisvedčiť tvrdeniu žalovanej, že takýto postup nemožno považovať za správny. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu založené na skúmaní prípustnosti mimoriadneho dovolania GP (vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 7 MCdo 3/2010) a prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba považovať za neprijateľné, lebo ho vyhodnocoval funkčne nepríslušný súd v konaní, v ktorom rozhodoval o odvolaní žalovanej proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Navyše odvolací súd hodnotil prípustnosť podania mimoriadneho dovolania GP späťne a to podľa zjednocujúceho stanoviska kolégii najvyššieho súdu č. 94/2015 z 20.10.2015. V čase podania mimoriadneho dovolania GP v danej veci pritom existovala konštantná judikatúra súdov a bolo aktuálne a platné zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 36/2008. Podľa neho podanie mimoriadneho dovolania GP nebolo podmienené využitím riadneho

(prípadne mimoriadneho) opravného prostriedku, ako správne konštatovala žalovaná v dovolaní. Týmto postupom, keď nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v zrušujúcom uznesení, odôvodnil stotožnením sa s uvedenou argumentáciou žalobkyne, porušil odvolací súd právo žalovanej na spravodlivý súdny proces, čím je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP.

17. Predmetom konania je totiž náhrada škody uplatňovaná žalobkyňou, ktorá jej mala vzniknúť zaplatením kúpnej ceny dohodnutej v kúpnej zmluve z 1.3.1994 (uzavretej medzi A. S. a obchodnou spoločnosťou TOH, s. r. o.) ako aj dane z prevodu nehnuteľností následkom nesprávneho úradného postupu bývalého Štátneho notárstva Veľký Krtíš, ktoré nezaslalo zmluvu o zriadení záložného práva s potvrdením o jej registrácii v zákonom stanovenej lehote príslušnému orgánu geodézie. Vychádzala z tvrdenia, že keby o záložnom práve vedela, kúpnu zmluvu by neuzavrela (teda nezaplatila by predávajúcemu A. S. kúpnu cenu a daň z prevodu nehnuteľností). Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu žalobkyne súd prvej inštancie uviedol: „samotná existencia záložného práva nie je sama osebe prekážkou prevodu nehnuteľností a povolenia vkladu na základe uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností,...“. Aj s týmto záverom súdu prvej inštancie sa bude treba vysporiadať v komplexe všetkých zistených okolností danej veci.

18. Pre záver, či v danom prípade ne/boli splnené (kumulatívne stanovené) predpoklady zodpovednosti žalovanej za uplatňovanú škodu, t. j. že žalobkyni preukázateľne vznikla škoda a prípadne v akom rozsahu a že nesprávny úradný postup bývalého štátneho notárstva, spočívajúci v nespĺnení uvedenej zákonom stanovenej povinnosti, bol jedinou a bezprostrednou príčinou takejto škody bolo však treba riadne vyhodnotiť všetky v konaní zistené okolnosti (dôkazy), jednotlivito ako aj v ich vzájomnej súvislosti a to tak predchádzajúce uzavretiu kúpnej zmluvy z 1.3.1994 ako aj po jej uzavretí a to počas celého konania tak pôvodného ako aj obnoveného. Dovolací súd poukázal na skutočnosť, že okrem predmetnej kúpnej zmluvy bola v rámci trestného konania (vedeného proti A. S.) predložená aj kúpna zmluva spísaná 21.9.1993, ktorá mala byť uzavretá medzi A. S. a A. S. ako predávajúcimi a spoločnosťou VATH, spol. s r. o. ako kupujúcim (v zastúpení Ing. František Tóth), predmetom ktorej mali byť špecifikované nehnuteľnosti (čl. I.) a ktorej obsahom je aj čl. VII., v ktorom predávajúci vyhlasuje a kupujúci berie na vedomie, že na nehnuteľnostiach viazne zástavné právo Slovenskej sporiteľne a. s. vo Veľkom Krtíši, ktoré je viazané na predávajúceho. Obsah tejto kúpnej zmluvy vo všetkých jej článkoch bolo treba riadne vyhodnotiť vo vzťahu k žalobkyňou tvrdenej nevedomosti o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom kúpnej zmluvy z 1.3.1994 a to aj v spojení so svedeckými výpoveďami v rámci trestného konania vedeného proti A. S. (JUDr. S. K., JUDr. Rastislav Skyba, PhDr. Z.V., P. C., P. E.) vrátane samotného A. S., ktorý sa vyjadroval aj k okolnostiam vyplatenia kúpnej ceny a následne k jej odcudzeniu. Z vykonaného dokazovania, ako konštatoval dovolací súd v zrušujúcom uznesení, tiež vyplýva, že žaloba Slovenskej štátnej sporiteľne, mestská pobočka Veľký Krtíš - žalobkyne o odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka bola v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 Cb 52/94 zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie (žalobkyňou označeného žalovaného). Žalobe tejto žalobkyne (proti žalovanému A. S.) na zaplatenie istiny titulom úveru bolo vyhovené (voči žalovanej Jolane Puchlíkovej bola žaloba zamietnutá) v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 534/94. V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 176/00 bolo rozsudkom z 19. decembra 2003, právoplatným 11. augusta 2004, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. júna 2004 sp. zn. 16 Co 131/04 určené, že kúpna zmluva z 1. marca 1994 je neplatná z dôvodu, že predávajúci (A. S.) ju uzavrel v stave duševnej poruchy (rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš z 12. septembra 1997 sp. zn. 7 Nc 526/97 bol úplne zbavený spôsobilosti na právne úkony a uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš zo 4. mája 1998 sp. zn. P 6/98 mu bol ustanovený opatrovník). Trestné stíhanie vedené proti predávajúcemu A. S. (pre podvod pri uzavretí kúpnej zmluvy) bolo preto uznesením vyšetrovateľa z 22. februára 1995 zastavené. Ako vlastníka nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy z 1. marca 1994, je v katastri nehnuteľností pre katastrálne územie Z. zapísaná spoločnosť COMERCOMP, s. r. o. a to titulom osvedčenia o priebehu dražby pod č. N 505/2006, Nz 30160/2006, ktorú na návrh navrhovateľa Genaro Investments Limited vykonala Dražobná spoločnosť a. s., oprávnená k výkonu dobrovoľných dražieb podľa zákona č. 527/2002 Z. z. 2. augusta 2006. Teda vydražiteľom predmetu dražby sa stala uvedená spoločnosť (za cenu 33 193,92 €) a medzi ťarchami viaznucimi na nehnuteľnostiach je uvedené aj záložné právo. Oznámenie o dražbe nehnuteľností bolo zaslané aj pôvodnému vlastníkovi a oznámenie o výsledku dražby bolo zverejnené v Notárskom centrálnom registri dražieb 4. augusta 2006 pod č. 1382/2006 a notárska zápisnica o priebehu dražby (po doplatení ceny dosiahnutej vydražením) bola 18. septembra 2006 zaslaná žalobkyni, ktorá žiadne nároky z dražby neuplatnila. Všetky uvedené skutkové okolnosti danej veci sú podľa názoru dovolacieho súdu podstatné pre posúdenie vzniku

zodpovednosti žalovanej za škodu uplatňovanú žalobkyňou. Pokiaľ v postupnom slede skutkových okolností by bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobkyni vznikla škoda (a v akej výške), tak následne treba posúdiť, či jej príčinu nemohli vyvolať iné dôsledky, ako nesplnenie si povinnosti bývalým štátnym notárstvom, keď treba uviesť, že samotná kúpna zmluva bola neplatným právnym úkonom a záložné právo (zriadené za účelom návratnosti úveru poskytnutého predávajúcemu, ktorú skutočnosť výslovne v zmluve poprel) realizované (v uvedenom čase) nebolo.

19. Úlohou odvolacieho súdu bolo opätovne vyhodnotiť všetky skutkové okolnosti a dôkazy zistené a vykonané počas celého konania a to vrátane všetkých skutkových tvrdení a dôkazov predložených stranami v rámci koncentrácie konania, na základe ktorých ustáli skutkový stav, z ktorého následne vyvodí právny záver, či žalobkyni ne/vznikla škoda (a v akej výške) a či ne/bola v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátneho notárstva. Teda či tento postup ne/bol priamym následkom príčiny vzniku škody a či žalobkyni ne/mohla škoda vzniknúť aj v súvislosti s inými skutočnosťami, ako bol nesprávny úradný postup bývalého štátneho notárstva. Teda, či sama skutočnosť, že si nesplnilo zákonom mu uloženú povinnosť (bez ďalšieho) ne/mohla vyvolať následok zodpovednosti za všetko, čo nastalo v následnom slede skutkových udalostí po uzavretí samotnej kúpnej zmluvy z 1. marca 1994, ale aj v čase pred jej uzavretím.

20. Po opätovnom rozhodnutí okresného súdu odvolací súd preskúmal celý spisový materiál a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa spĺňa všetky požiadavky riadne odôvodneného rozhodnutia a je vecne správne.

21. V konaní bolo preukázané, že v kúpnej zmluve uzavretej 1. marca 1994 sa jej účastníci dohodli, že kúpnu cenu zaplatí kupujúci najneskôr do 2 dní od vykonania vkladu na kupujúceho (čl. III) a v jej čl. IV predávajúci prehlásil, že na predávaných nehnuteľnostiach neviaznu žiadne farchy ani dlžoby a že zodpovedá kupujúcemu za prípadné škody, ktoré by mu vznikli, ak by sa ukázala nepravdivosť tohto ubezpečenia. Kúpna zmluva bola jej účastníkmi podpísaná a vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 1. marca 1994 (pod č. V 71/94).

22. Okresná prokuratúra Veľký Krtíš k podnetu na podanie protestu prokurátora navrhovateľom (na základe vlastného šetrenia) oznámila, že povinnosť vyznačenia (vzniku a zániku záložného práva) v evidencii nehnuteľností podľa § 151b ods. 6 Občianskeho zákonníka (účinného do 1. januára 1993) bola len povinnosťou zaisťujúcou informáciu verejnosti, nie však podmienkou vzniku, či zániku záložného práva. Správnosť tohto stanoviska potvrdila aj Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici (v odpovedi z 19. júna 1995) na opakovaný podnet žalobkyne, ktorá súčasne uviedla, že ani zápis záložného práva po odkúpení nehnuteľností nemá vplyv na platnosť kúpnej zmluvy a na povolenie zápisu do katastra nehnuteľností.

23. Slovenská sporiteľňa, mestská pobočka Veľký Krtíš potvrdila, že jej klientovi A. S. bol poskytnutý úver vo výške 3 409 000 Sk (113 158,06 €) a na zabezpečenie jeho návratnosti bolo zriadené záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam (zmluva o zriadení záložného práva uzavretá 28. januára 1992 bola registrovaná bývalým Štátnym notárstvom Veľký Krtíš dňa 19. februára 1992 pod sp. zn. R III 29/92). Na základe rozhodnutia Daňového úradu Veľký Krtíš z 8. apríla 1997 sp. zn. 681/1/2607/95/EX zaplatila (pôvodná) žalobkyňa ako ručiteľka daň z prevodu nehnuteľností vo výške 192 000 Sk (6 373,24 €).

24. V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 Cb 52/94 bola žaloba žalobkyne Slovenskej štátnej sporiteľne, mestská pobočka Veľký Krtíš zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie (žalobkyňou označeného ž v konaní o odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka). V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 534/94 bolo vyhovené žalobe žalobkyne Slovenskej štátnej sporiteľne, mestská pobočka Veľký Krtíš proti žalovanému A. S. na zaplatenie uplatnenej istiny s príslušenstvom titulom úveru. V konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 176/00 na žalobu žalobkyne Slovenskej republiky, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky proti žalovanému A. S. a spoločnosti TOTH spol. s r.o. bolo určené, že predmetná kúpna zmluva je neplatná z dôvodu, že predávajúci A. S. bol (rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš z 12. septembra 1997 sp. zn. 7 Nc 526/97) úplne zbavený spôsobilosti na právne úkony (uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš zo 4. mája 1998 sp. zn. P 6/98 mu bol ustanovený opatrovník), z ktorého dôvodu bolo aj trestné stíhanie vedené (pre podvod pri uzavretí kúpnej zmluvy) proti nemu uznesením vyšetrovateľa z 22. februára 1995 zastavené.

25. Podľa výpisu z katastra nehnuteľností pre katastrálne územie Z. bol ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti zapísaná spoločnosť COMERCOMP s.r.o., so sídlom vo Veľkom Krtíši, titulom osvedčenia o priebehu dražby pod č. N 505/2006, Nz 30160/2006 (do katastra nehnuteľností zapísaným pod č. Z 1789/2006), ktorú na návrh žalobcu Genaro Investments Limited, so sídlom v Limassole na Cypre

vykonala Dražobná spoločnosť a.s. Bratislava, oprávnená k výkonu dobrovoľných dražieb podľa zákona č. 527/2002 Z.z. dňa 2. augusta 2006 v Lučenci. Teda vydražiteľom predmetu dražby (bývalého vlastníka RF spol. s r.o.) sa stala spoločnosť COMERCOMP s.r.o. za cenu dosiahnutú vydražením 1 000 000 Sk (33 193,92 €), pričom medzi ťarchami viaznuciami na nehnuteľnostiach je uvedené aj záložné právo. Oznámenie o dražbe predmetných nehnuteľností bolo zaslané (podľa § 17 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z.z.) aj pôvodnému vlastníkovi na adresu zistenú z aktuálnych údajov obchodného registra, ktorý mal vedomosť o realizácii krokov k dražbe smerujúcich už v roku 2005, kedy prebiehalo ohodnotenie predmetu dražby a dražobník konal s jeho konateľom (Romanom Frisom). Oznámenie o výsledku dražby bolo zverejnené v Notárskom centrálnom registri dražieb dňa 4. augusta 2006 pod č. 1382/2006 a notárska zápisnica osvedčujúca priebeh dražby po doplatení ceny dosiahnutej vydražením bola zaslaná žalobkyni dňa 18. septembra 2006, ktorá neuplatnila žiadne nároky k predmetu dražby alebo k dosiahnutému výťažku dražby. Uviedol, že po (právoplatnom) povolení obnovy konania, keď mu ustanovenie § 235 ods. 1, 2 O.s.p. výslovne ukladá prihliadať na všetko, čo vyšlo najavo tak v pôvodnom konaní, ako aj v konaní o povolení obnovy konania, zákon neobmedzuje súd pokiaľ ide o skutkový stav a rozsah dokazovania, výlučne na skutkový stav zistený v pôvodnom konaní, ani na navrhovateľom obnovy uvedený konkrétny dôvod obnovy konania.

26. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý vyslovil, že aj v prípade nárokov titulom osobitnej zodpovednosti štátu (podľa zákona č. 58/1969 Zb.) platia základné teoretické občianskoprávne východiská podmienok zodpovednosti za škodu. Teda musí byť súčasne preukázané protiprávne konanie (porušenie právnej povinnosti) zodpovedného subjektu, zavinenie takéhoto konania, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym zavineným konaním a vznikom škody.

27. V čase registrácie predmetnej kúpnej zmluvy bolo povinnosťou štátneho notárstva v lehote do 60 dní predložiť zmluvu spolu s potvrdením o registrácii príslušnému orgánu geodézie na vyznačenie vzniku záložného práva vo vtedajšej evidencii nehnuteľností (§ 151b ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 4 ods. 4 zákona č. 22/1964 Zb. ako právnych predpisov účinných k 19. februáru 1992). Opomenutie tejto povinnosti je porušením právnej povinnosti a nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Odvolací súd je tiež názoru, že žalobkyňa v priebehu tak pôvodného konania ako aj konania po povolení obnovy jednoznačne nepreukázala vznik škody a vôbec nie jej výšku uplatnenú v návrhu. Predmetné nehnuteľnosti, ktoré nadobudla (pôvodná) žalobkyňa kúpnu zmluvou a za ktoré zaplatila kúpnu cenu a daň z prevodu nehnuteľností, boli predané na dražbe až v priebehu konania a výťažok z nej nadobudol iný subjekt. Podľa názoru súdu až najskôr týmto okamihom (prevodom vlastníckeho práva na tretiu osobu dražbou) možno jednoznačne konštatovať, že došlo k vzniku škody. Z hľadiska požiadavky na náhradu skutočnej škody (§ 20 zákona č. 58/1969 Zb.) je vymedzenie výšky škody žalobkyňou (súčet kúpnej ceny a dane z prevodu) nedostatočné.

28. Odvolací súd sa v zmysle zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR zaoberal aj otázkou, či škoda ne/bola v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátneho notárstva. Odvolací súd po opätovnom preštudovaní spisu a spisového materiálu dospel k záveru, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi protiprávnym zavineným konaním a vznikom škody. Samotná existencia záložného práva nie je sama osebe prekážkou prevodu nehnuteľností a povolenia vkladu na základe uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností, preto nie je na mieste tvrdenie, že kupujúci nemohol spornú kúpnu zmluvu platne uzavrieť a že by nemohol byť povolený vklad.

29. Po zvážení všetkých skutočností spolu so skutočnosťami, ktoré vyšli najavo v konaní o povolení obnovy a po zhodnotení výsledkov dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že (pôvodná) žalobkyňa ako kupujúca prostredníctvom fyzickej osoby svojho vtedajšieho konateľa (Ing. Františka Tótha) zjavne disponoval vedomosťou o existencii záložného práva k prevádzaným nehnuteľnostiam. O tom svedčí výslovné znenie kúpnej zmluvy z 21. septembra 1993 (ktorej predmetom bola rekreačná chata) uzavretej medzi A. S. a A. S. ako predávajúcimi a spoločnosťou VATH spol. s r.o. ako kupujúcim, zastúpenej tým istým konateľom, ktorý podpísal aj predmetnú kúpnu zmluvu. Pokiaľ potom žalobkyňa pri vedomosti o záložnom práve nevzala zreteľ na zmeny právnej úpravy a prehliadla, že v čase rozhodnom pre vznik záložného práva sa nevyžadoval vklad do katastra nehnuteľností a že v tomto smere zápis do katastra nehnuteľností mal len deklaratórny charakter, ide o autonómne konanie a rozhodnutie kupujúceho, na ktoré dôsledky potom objektívne opomenutie štátneho notárstva nemohlo mať žiaden vplyv. Ak by aj konateľ (pôvodnej) žalobkyne, napriek skutočnostiam uvedeným v predchádzajúcej zmluve (z 21. septembra 1993) v čase uzavretia spornej kúpnej zmluvy vychádzal z najlepšieho presvedčenia a dôvery na v tom čase objektívne existujúci stav zápisu v príslušnom katastri nehnuteľností, takéto jeho subjektívne presvedčenie neobstojí vo vzťahu k nevyvrátiteľnej právnej domnienke všeobecnej

znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. tzn. vrátane citovanej, všeobecne záväznej právnej úpravy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a o povahe a záväznosti zápisov o existencii záložného práva v evidencii nehnuteľností. Ak preto (pôvodná) žalobkyňa pri uzatváraní spornej kúpnej zmluvy napriek svojej preukázanej informovanosti (v zmluve z 21. septembra 1993) o existencii záložného práva peňažného ústavu k prevádzaným nehnuteľnostiam vychádzala zo stavu zápisu v katastri nehnuteľností, nebola dobromyseľnou podľa § 11 zákona č. 265/1992 Zb., na podmienenú hodnovernosť takéhoto stavu zápisu sa vzťahovalo ustanovenie § 16 ods. 1 tohto zákona.

30. V konaní teda bolo vyvrátené tvrdenie žalobkyne o tom, že v čase uzavretia spornej kúpnej zmluvy o existencii záložného práva nevedela, a o jej dobromyseľnosti stav zápisu v katastri nehnuteľností ako pohnútku na uzavretie zmluvy, absentuje tak ňou tvrdená príčinná súvislosť medzi zavineným porušením právnej povinnosti štátneho notárstva a eventuálnym vznikom škody. Rovnako štát nemá ani žiadnu zodpovednosť za neplatnosť kúpnej zmluvy, nielen z dôvodu nespôsobilosti predávajúceho, ale aj z dôvodu rozporu s dobrými mravmi a obchádzania zákona.

31. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zo dňa 14. mája 2008 č.k. 10C/558/1996-276 podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

32. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní pred súdom prvej inštancie, odvolacom, ako aj dovolacom konaní mala plný úspech strana žalovanej, a preto odvolací súd priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolacieho, ako aj dovolacieho konania v plnom rozsahu. Ďalej o výške náhrady týchto trov rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie, ktoré rozhodnutie vydá súdny úradník.

33. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)